

ex. ř. o dovolacím rekursu nemá tudíž u něho místa. Na věci nic nemění, že v souzeném případě bylo usnesení o schodku, o náhradě nákladů a o ručení obmeškalého vydražitele vydáno pod týmž jednacím číslem spolu s rozvrhovým usnesením. Tím nezměnilo se nic na samostatnosti onoho usnesení a zejména se usnesení to nestalo součástí rozvrhového rozhodnutí. Platí tedy o dovolacím rekursu ustanovení § 528 c. ř. s. (§ 78 ex. ř.) a dovolací rekurs bylo, jak řečeno, pro nepřipustnost odmítnouti (§ 526 c. ř. s. § 78 ex. ř.).

Čís. 11507.

I úvěrové pohledávky mohou býti vydražitelem převzaty započtením na nejvyšší podání, avšak jen co do jejich částí, o nichž bylo v přihlášce nebo při rozvrhovém roku prokázáno neb osvědčeno, že již vznikly. Úvěrové pohledávky (jejich částí), u nichž vznik nebyl prokázán neb osvědčen, jest složiti hotově. Uložená úvěrová pohledávka nebo její část bude pak vydána oprávněnému, až bude její vznik prokázán neb osvědčen, po případě až a pokud nevyčerpaná úvěrová pohledávka bude vyčerpana.

(Rozh. ze dne 31. března 1932, R I 159/32.)

Hypotekární věřitel z kauční hypoteky a zároveň vydražitel stěžoval si do rozvrhového usnesení prvního soudu jen proto, že mu jako vydražiteli bylo uloženo, by 63.632 Kč jako přikázaný zbytek nejvyššího podání na kauční hypoteku váznoucí na prodané nemovitosti v úhrnné výši 100.000 Kč, složil hotově k soudu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Mylný jest názor dovolacího rekurenta, že, ano v dražebních podmínkách bylo stanoveno převzetí dluhů na prodávané nemovitosti váznoucích, budou-li s tím věřitelé srozuměni a ano hotové zaplacení úvěrních pohledávek na vydražené nemovitosti zajištěných nebylo žádáno (§ 171 ex. ř.), takže úvěrní věřitel byl s převzetím svých pohledávek srozuměn, nemělo mu, vydražiteli, býti uloženo hotové zaplacení úvěrních pohledávek, pokud se týče částí nejvyššího podání na ně vypadající, a neprávem má dovolací rekurent za to, že úvěrní pohledávky, pokud byly kryty, měly mu býti uloženy k převzetí. Podle §§ 171 a 223 ex. ř. mohou sice i úvěrní pohledávky býti vydražitelem započtením na nejvyšší podání převzaty, avšak to, jakž plyne z odstavce prvního § 224 ex. ř., platí o těch úvěrních pohledávkách, pokud se týče o jejich částech, o nichž bylo v přihlášce nebo při rozvrhovém roku prokázáno, po případě osvědčeno, že vznikly. O úvěrních pohledávkách nebo o jejich částí, u nichž vznik nebyl prokázán neb osvědčen, platí ustanovení

§ 224 druhý odstavec ex. ř., podle něhož jest takovou úvěrní pohledávku nebo její část uložit na úrok, tedy složit hotově. Uložená úvěrní pohledávka nebo její část bude pak vydána oprávněnému, až bude její vznik prokázán neb osvědčen, po případě až a pokud nevyčerpaná úvěrní pohledávka bude vyčerpana. Zákon (§ 224 druhý odstavec ex. ř.) stanoví o nevyčerpaných, pokud se týče co do vzniku neprokázaných nebo neosvědčených úvěrních pohledávkách totéž, co ustanovuje v § 221 ex. ř. o pohledávkách s odkladací výminkou. Patrně klade takové úvěrní pohledávky na roveň pohledávkám s odkladací výminkou. U těchto převzetí nemá místa (§§ 171, 221, 223 ex. ř.). Úvěrní pohledávky, proti jejichž hotovému zaplacení se dovolací rekurent brání, nebyly v rozvrhovém řízení ani před tím (§ 171 ex. ř.) co do vzniku prokázány a proto právem bylo uloženo dovolacímu rekurentu jejich hotovení zaplacení, by byly uloženy na úrok. Rekursní soud, uznáv takto, nepochybil.

Čís. 11508.

Odporují-li si dědické přihlášky dědiců, není žádný z nich oprávněn zastupovati pozůstalost a učiniti návrh podle § 68, druhý odstavec, konk. ř. ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Vyhověl-li přes to soud návrhu jednoho z dědiců na vyhlášení konkursu, jest druhý dědic oprávněn k rekursu proti vyhlášení konkursu.

(Rozh. ze dne 31. března 1932, R I 189/32.)

K pozůstalosti po Anně M-ové přihlásil se ze závěti výmínečně Bedřich M., jenž byl v závěti ustanoven universálním dědicem. Kromě něho přihlásila se k pozůstalosti ze zákona výmínečně Sidonie W-ová a další zákonní dědici. K návrhu Sidonie W-ové vyhlásil soud první stoli ce na pozůstalost po Anně M-ové konkurs. K rekursu Bedřicha M-a (a jednoho zákonného dědice) zrušil rekursní soud napadené usnesení a zamítl návrh Sidonie W-ové na vyhlášení konkursu na pozůstalost po Anně M-ové a nařídil prvému soudu, by po právoplatnosti tohoto usnesení další potřebné podle § 76 konk. ř. zařídil. D ů v o d y: Poslední vůle Anny M-ové, kterou ostatní dědicové ze zákona, děti zůstavitelky a sourozenci navrhovatelky za platnou uznávají, byl universálním dědicem ustanoven nejmladší syn zůstavitelky Bedřich M., jenž se k pozůstalosti přihlásil z poslední vůle výmínečně. Jsou tu tedy dvě odporující si přihlášky dědické, Bedřich B. opírá své dědické právo o poslední vůli formálně platnou, co do pravosti jen navrhovatelkou Sidonií W-ovou popřenou, bez udání důvodu, tedy o silnější důvod než ona. Pozůstalostní soud, ač návrh Sidonie W-ové na vyhlášení konkursu schválil, teprve dodatně, usnesením ze dne 14. ledna 1932 přihlášky dědické obou řečených dědiců přijal na soud a Sidonii W-ové jako zákonné dědičce uložil, aby podala žalobu proti testamentárnímu dědici Bedřichu M-ovi do čtyř dnů (§§ 125, 126 nesp. říz.). Podle § 547 obč. zák. zastupují ovšem dědici, kteří se k dědictví přihlásili a jichž při-